

Η Αγία Σοφία, ο Άγιος Παΐσιος και η τουρκική ανασφάλεια! (Στέλιος Κούκος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πριν από κάποια χρόνια, σε μια συνέντευξη που μου έδωσε ο πολυδιάστατος Θωμάς Κοροβίνης για την ανθολογία που επιμελήθηκε με τίτλο «Κωνσταντινούπολη, λογοτεχνική ανθολογία» (εκδόσεις Ιανός), με αιφνιδίασε λέγοντάς μου τα εξής: «Είναι αξιοσημείωτο πάντως ότι σε όλους τους Τούρκους συγγραφείς που ασχολήθηκαν με την Πόλη, διακρίνεται μια αίσθηση υποταγής ή προσκυνήματος στη σαγηνευτική ιστορία της Πόλης, αλλά κι ένας φόβος, θα 'λεγα, σαν να μην είναι εντελώς σίγουροι ότι είναι δικιά τους -σαν να είναι μουσαφίρηδες- και τρομάζουν μην τη χάσουν!». Αυτό μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση γιατί ο Άγιος Παΐσιος (1924-1994) σ' ένα βιβλίο του αναφέρει πως οι Τούρκοι, όταν συναντήσουν Έλληνες, νιώθουν άβολα γιατί γνωρίζουν πως τα μέρη αυτά δεν είναι δικιά τους. Για να πω την αλήθεια, όταν διάβασα τα λόγια του γέροντα, τα θεώρησα ως υπερβολή. Δεν μπορούσα να πιστέψω πως μετά από τόσους αιώνες συνεχούς τουρκικής παρουσίας στα μέρη αυτά θα μπορούσαν να νιώθουν έτσι. Κάτι αντίστοιχο, όμως, έγραψε και σχετικά πρόσφατα ο πολυδιαβασμένος Τούρκος συγγραφέας Αχμέτ Ουμίτ στο βιβλίο του «Μνήμες της Κωνσταντινούπολης» (εκδόσεις Πατάκης), ο οποίος βάζει στο στόμα δύο μεθυσμένων συμπατριωτών του τα λόγια πως αυτά τα μέρη είναι των Ελλήνων και μια μέρα θα 'ρθουν να τα πάρουν.

[agsofagp1](#) or type unknown

Έτσι άρχισα να συνειδητοποιώ πως ο Καππαδόκης και πρόσφυγας Άγιος Παΐσιος

μάλλον δεν ήταν καθόλου υπερβολικός. Άλλωστε είχε επισκεφθεί και ο ίδιος τα μέρη στα οποία γεννήθηκε και φυσικά διαπίστωσε αυτήν την αμηχανία των Τούρκων στη θέα των Ελλήνων. Είναι βεβαίως γνωστόν πως ο γέροντας είχε το προνόμιο, δηλαδή το χάρισμα, να διαβάζει και να “ανακρίνει” πνευματικά τους ανθρώπους.

Αυτά σκεφτόμουν τις προηγούμενες μέρες, αρχικά με τους τουρκικούς χολιγουντιανούς εορτασμούς για την άλωση της Πόλης, που είχαν ως προεξάρχοντα τον πρωθυπουργό Ερντογάν, και στη συνέχεια με την ανάγνωση του κορανίου και προσευχών εντός της Αγίας Σοφίας. Και έτσι αναρωτήθηκα μήπως στην πραγματικότητα οι εκδηλώσεις αυτές δεν αποτελούν έκφραση και ένδειξη της λαμπρής επικυριαρχίας τους στον τόπο που κατοικούν αρκετούς πλέον αιώνες, αλλά ουσιαστικά ένδειξη του φόβου τους ότι πράγματι αποτελούν απλώς μουσαφίρηδες, όπως λέει ο Θωμάς Κοροβίνης. Άλλωστε με τις εθνοκαθάρσεις και τις γενοκτονίες που πραγματοποίησαν εναντίον των χριστιανικών πληθυσμών της περιοχής κατάφεραν να πραγματοποιήσουν μια κάποια ομοιογένεια. Άσχετο αν στη συνέχεια οι Κούρδοι, οι οποίοι υπήρξαν συνεργάτες του τουρκικού κράτους τα χρόνια των γενοκτονιών, έγιναν οι ίδιοι ο επόμενος στόχος.

Έτσι οι τελευταίες εκδηλώσεις που αναφέραμε πιο πάνω μοιάζουν περισσότερο να αποτελούν δραστηριότητες προς εμπύχωση και τόνωση της χαμηλής τους αυτοπεποίθησης ως κατοίκων ενός τόπου τον οποίο ουσιαστικά δεν ένιωσαν ποτέ πως τους ανήκει πραγματικά. Απλά την κατέλαβαν!

Γιατί και η εμμονή με την Αγία Σοφία τον μεγαλοπρεπή ναό των γκιαούρηδων τι άλλο δείχνει; Ακόμη και στα χέρια τους και ως μουσείο τους ενοχλεί! Μάλλον έχουν ακόμη την αίσθηση πως η κατάληψη της Βασιλεύουσας δεν είναι ολοκληρωμένη αφού η Αγία Σοφία δεν είναι τέμενος! Αυτό δείχνει ότι δεν έχουν φιλότιμο και αξιοπρέπεια, αφού οι ίδιοι έφτιαξαν τόσα μεγαλοπρεπή τζαμιά στην Πόλη αλλά αυτοί θέλουν να προσεύχονται σε χριστιανικό, σε ξένο!

Εδώ θα πρέπει να προσθέσουμε πως και τρεις άλλες εκκλησίες που είναι και αυτές αφιερωμένες στην του Θεού Σοφία τα τελευταία χρόνια έχουν μετατραπεί σε τζαμιά. Πρόκειται για την Αγία Σοφία Τραπεζούντας, την Αγία Σοφίας Βιζύης και την Αγία Σοφία Νίκαιας. Τζαμί είναι και η Μικρή Αγία Σοφία που βρίσκεται πολύ κοντά στην Αγία Σοφία της Κωνσταντινούπολης. Να αρχίσουμε να υποψιαζόμαστε πως θα ζητήσουν να γίνει τέμενος και η Αγία Σοφία της Θεσσαλονίκης; Άλλωστε μέχρι την απελευθέρωση της πόλης τζαμί ήταν!

Μοιάζει λοιπόν να υπάρχει μια εμμονή ως προς τον ναό αυτό, εξίσου συμβολική και ως προς τη δική μας αγάπη για τον καθεδρικό αυτό ναό της Ρωμιοσύνης που

αποτελεί μοναδικό κόσμημα και διαρκή έκφραση “του ένδοξου μας Βυζαντινισμού”. Μόνο που αυτοί το αισθάνονται με αρνητική χροιά αφού στα χέρια τους αποτελεί προφανώς πολεμικό λάφυρο και τρόπαιο! Και μάλλον εκεί αρχίζουν -και δεν τελειώνουν- τα ψυχοπαθολογικά πολιτικά και υπαρξιακά προβλήματα των γειτόνων που διαιωνίζονται ως διαρκής πρόκληση. Προκαλώ, και μάλιστα τους γκιαούρηδες, άρα υπάρχω!

Γι αυτό το δόγμα Νταβούτογλου περί «μηδενικών προβλημάτων της Τουρκίας με τους γείτονές της» δεν φαίνεται να έχει πέραση αφού οι ίδιοι το υπονομεύουν παντοιοτρόπως. Άλλωστε και ο ίδιος ο Νταβούτογλου έχασε τον πρωθυπουργικό θώκο γιατί ο νεοσουλτάνος Ερντογάν γνωρίζει πως κάθε πρόκληση όχι μόνον συσπειρώνει αλλά αποτελεί και βασική τους πολιτική ιδεολογία. Γι αυτό και όσοι βλέπουν τα πράγματα από διαφορετική σκοπιά διώκονται.

Τρανή και χαρακτηριστική απόδειξη εξάλλου είναι η περίπτωση του Ερμπί Μπαρτακσίογλου (Erbay Bardakcioglu) καθηγητή ιστορίας του πανεπιστημίου της Κωνσταντινούπολης Αντνάν Μεντερές (Adnan Menderes), ο οποίος με μήνυμα του στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης στις 29 Μαΐου ανέφερε: «Σήμερα είναι η επέτειος της εισβολής στην Κωνσταντινούπολη, την πρωτεύουσα της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, ενός μεγαλοπρεπούς πολιτισμού, από μια φυλή βάρβαρων και φανατικών». Η ανάρτηση αυτή προκάλεσε θύελλα κατακραυγής στα ποικίλα τουρκικά μέσα μαζικής επικοινωνίας, με αποτέλεσμα ο καθηγητής να διαγράψει το μήνυμά του, ενώ με εντολή του πρύτανη του πανεπιστημίου διενεργείται εναντίον του πειθαρχική έρευνα. Και μάλιστα, όπως διαβάζουμε στην ιστοσελίδα huffingtonpost.gr από την οποία αντλήσαμε την είδηση αυτή: «Μετά τους ακαδημαϊκούς- λάτρεις της τρομοκρατίας τώρα έχουμε και ακαδημαϊκούς λάτρεις του Βυζαντίου. Τους ενημερώνουμε πως οι γιοί του Όρους Χίρα (το όρος που σύμφωνα με την ισλαμική παράδοση ο Μωάμεθ έγινε μάρτυρας της πρώτης αποκάλυψης από τον Αλλάχ) σίγουρα θα νικήσουν για μια ακόμη φορά τους γιους του Ολύμπου».

Αυτό δείχνει πως οι τουρκικές αρχές επιβιώνουν χάρις σ' έναν ιδιότυπο αλυτρωτισμό εναντίον πάσης φύσεως γκιαούρηδων, και όχι μόνον χριστιανών αλλά και μουσουλμάνων όπως οι Κούρδοι εντός της χώρας, αλλά και οι λοιποί γείτονες τους. Να μην παραλείψουμε και τους ισραηλινούς που μετά την ανατροπή της συμμαχίας τους ο Ερντογάν εκφράστηκε εναντίον τους με λόγια απείρου κάλλους.

Όσο για την απειλή εκ μέρους του πρύτανη του τουρκικού Πανεπιστημίου Μεντερές εναντίον των γιων του Ολύμπου, των Γιουνάν, των Ιώνων δηλαδή, που “πρώτοι, θαρρώ, αυτοί, στον κόσμο” δέχτηκαν το κήρυγμα των Αποστόλων,

μοιάζει ακόμη και αποδιωγμένοι από τις εστίες τους να αποτελούν πρωταρχικό κίνδυνο για την Τουρκία και ακρογωνιαίο λίθο της τουρκικής ιδεολογίας. Προφανώς για τη συσπείρωση τους.